

Kapitola 4

Astrální sféry

Akvin plul světem-nesvětem. Zpočátku to byl ztřeštěný a naprosto neovladatelný pád. Propadal nekonečnými oblaky a před jeho očima se odehrávaly události z jeho života, i jiné.

Chvíli viděl sám sebe jako malé dítě zabalené v plenkách, jak leží na kameni uprostřed sluncem zalitého lesa a nad ním se sklání překrásná žena. Slyšel ji: „Mohl jsi být jedním z nás. Ale teď už ne. Tvá cesta povede jiným směrem. Buď s bohy, Akvine.“ Pak ale přišel...

Pád.

Viděl malého Akvina, jak trhá zoubky cukrovou vatu a jeho otec se směje. Pak se náhle smát přestal a po tvářích mu začaly téct slzy. A začal se vzdalovat. Byl menší a menší a mizel rychleji a rychleji. Když se zmenšil v malou černou tečku, následoval...

Pád.

Viděl okamžik, kdy si vybírá dárek za jeden zlatý tar. Slyšel, jak prodavač po jeho odchodu přikyvuje a říká: „Ta zbraň k němu patřila. Ale teď nevím. Vlastně mám pocit, že ten kluk se narodil pro róbu a hůl.“ Skutečný Akvin, který situaci pozoroval, se chtěl zeptat, co tím myslel, ale

překazil mu to...

Pád.

„Hledáš tu něco?“ volal na něj znetvořený prodavač zbrani. „Nechceš třeba tuhle?“ vzal obrovskou zkrvavenou sekeru a rozmáchl se po Akvinovi. Znovu uslyšel tu větu: „No tak už padni!!!“ Naštěstí, než se mohlo Akvina ostří dotknout, nastal opět...

Pád.

Elf Wellet mu podává flétnu. Říká malému Akvinovi, že v hudbě je kouzlo. Kouzlo? Těžko, tohle je kouzlo. Kolem padajícího Akvina je kouzlo. Nadechl se a zasmál se mužným smíchem, který se k jeho osmileté postavě vůbec nehodil. Pak se připravil na další...

Pád.

Na malém hřišti si hrály hordy dětí, které byly děsivé a ošklivé. „Pojď k nám, Akvine, pojď si hrát!“ volaly na něj a smály se. „Umí hrát!“ zařvalo jedno děvčátko s ohnivými uhlíky místo očí. „Umí hrát na flétnu! Ať nám zahraje!“ ostatní přikyvovali. „Hraj!“ „Hraj.“ Před pohlcením duše těmito démony Akvina zachránil...

Pád.

Strom! Tenký, ale přesto mocný. Stál tam uprostřed ničeho a k němu kráčel Akvin. Napráhl sekeru a udeřil. A znovu. Pak opět slyšel, jak křičí: „No tak už padni!!!“ a pak celý svět vypadal jako zrcadlo, do kterého praštíte kládívem. Popraskal a začal padat do hlubin. Kolem Akvina pomalu zmizelo vše. Nebylo světlo, nebyla tma. Byl tu jen...

Pád.

*

Začal zpomalovat. Nevěděl, jestli padal dny nebo týdny, ale teď jistojistě začal zpomalovat. Tma se začala zaplňovat bílou mlhou. Opět měl pocit, že je mezi oblaky. Pod

ním, přímo pod ním se vznášel mrak ve tvaru velké lodi. Akvin znal lodě jen z vyprávění, ale tohle nic jiného být nemohlo. Pak Akvin přestal padat a začal se spíš snášet. Brzy se lodi dotkl nohama.

Bílá oblaka zmizela a loď, nyní z pevného dřeva, plula po černé vodě v nějaké podivné jeskyni. „Vítej!“ ozval se hlas.

Akvin nadskočil a začal se rozhlížet po palubě. V ruce pevně svíral svůj nůž. Netušil, kde se tu vzal, když padal, určitě ho u sebe neměl.

„Neboj se,“ ozvalo se přímo za ním. Prudce se otočil, ale nikdo tam nebyl. Ten hlas byl takový podivně známý, dost vysoký a syčivý.

„Kdo jste?“ křikl Akvin, a hned dodal: „Kde jste?“

Ticho.

Akvin se několikrát prudce otočil a až potom mu pohled padl na palubu, kde se skoro u jeho nohou plazil asi metr dlouhý, barevný a bezpochyby smrtelně jedovatý had. Akvin odskočil a strachy téměř nedýchal.

„Neboj se,“ zasyčel had, „já ti nemůžu ublížit.“

Akvin nemohl uvěřit svým uším. Mluví s hadem! Z dostatečné vzdálenosti se zeptal: „Jak to, že nemůžeš?“

„Nemůžu a neublížím, protože jsem jen díky tobě. To kouzlo se nám povedlo, co říkáš?“

„Kouzlo? Myslíš ten strom?“

Had se zavrtěl a šupiny zašustily o dřevo paluby. „Ano, ten strom. Jakže jsi to řekl?“

„No tak už padni,“ zašeptal Akvin.

„No tak už padni! No není to kouzelné? Řeknu ti, takový zaklínadlo, to už se dneska nevidí. Dneska je to samé Abilé Débilé a podobně.“

„Co si tedy zač?“ zeptal se Akvin a dodal: „ehm, mluvící hade.“

„Jé, ale to by byla chyba, myslet si, že mluvím. To bys měl vědět, hadi přece nemluví. Navíc ani neslyší. Bavíme

se spolu telepaticky.“

„Telepaticky?“

„Jasně, pomocí myšlenek. Tady kolem to vlastně ani jinak nejde.“

Akvín se rozhlédl kolem sebe. „Kdo tedy vlastně jsi?“ zeptal se.

„No, jak bych ti to,“ začal vysvětlovat had, „já jsem vlastně část tebe. Taková ta sarkastická mrška, která má chuť si čas od času dožít do ostatních. Navíc taky trochu ztělesňuji tvé, ehm, touhy a chutě.“

„Tak za prvé, nemám momentálně chuť vůbec na nic, a za druhé, nikdy si do nikoho neđobu.“

„No jasně že ne!“ pokyvoval had. „Vždyť je ti osm! Ale jednou budeš, no a pak... budeš mít mě. Hele, na téhle části tvého já ti, nevím proč, záleží. Jinak bych z ní nemohl vzniknout. My astrální bytosti máme většinou ve své podstatě to, co našim reálným částem, čili jako by tobě, bývá nejmilejší a nejbližší. Myslím v povaze.“

„Dobrá, jsi má škodolibost. Takže teď by mě zajímalo, kde jsme a proč tu jsme.“

Had se na něj podíval, jako by se ptal, zda si nedělá legraci, ale u hada člověk nikdy neví, co si vlastně myslí, „Docela zajímavá otázka, protože já tu bydlím. Je to už nějaký pátek, zhruba osm let,“ sykavě se zasmál, „ale co tu děláš ty, to nevím. Neměl bys tu být.“

„Nevím, co se stalo, po vyslovení toho kouzla... Chtěl jsem to nějak vzít zpátky a ta síla... Nevím. Přišlo mi, jako by se mi tělo roztrhlo na kusy,“ v tom Akvína něco napadlo, „nejsem mrtvý, že ne?“

„To ti můžu, brachu, zaručit, že ne,“ vztyčil se had a vypadal skoro vážně, „protože až umřeš, já se spojím s tvou duší. Takže si dávej pořádnýho majzla, protože mně se svoboda docela líbí!“

„Dobrá, takže jsem živý, ale kde sem?“

„Tohle kolem, celej tenhle úžo barevnej svět je plnej

překvapení, chlapče, to jsou astrální sféry.“

„Co to jsou astrální sféry?“ konečně snad dostane uspokojivou odpověď.

Had se zamyslel, ale nakonec zakroutil hlavou: „Hele, tos mě dostal. Nějak cítím, že vím, co to je, ale protože jsem v podstatě ty a ty tyhle informace nemáš, nevím. Asi nejsem schopen vyjádřit, co to sféry jsou. Ale můžu ti je ukázat. Hlavně, ukázka číslo jedna, cítíš to? Nadechni se pořádně.“

Akvin tak udělal a opět ucítil veškeré pachy, které se spojovaly v jeden nejmocnější. Vše kolem, ta loď, to moře i ta jeskyně a dokonce i ten had, vše bylo tvořeno z té nejčistší energie. Stačilo si jí jen vzít. Akvin natáhl ruku, ale...

„To ať tě ani nenapadne!“ Akvin otevřel oči. Had se vzepřel, takže svou hranatou hlavičku měl přímo před Akvinovýmá očima. „Moc dobře si pamatuju, co jsi udělal posledně. Málem tě přizabil strom a teď seš tady a já tě odtud nějak dostanu, ale ty radši... prostě na nic nesahej, nic si neber a nic tu nenechávej, ok?“

„Jo, asi jo.“

Loď se rychle rozjela po vodě, a ač bylo bezvětří, plachty se dmuly jako při vichřici.

„Jak říkám,“ pokračoval had, když se plazil po boku Akvina na příď, „ve sférách je možné všechno. Přeješ si cukrovou vatu? Jo, můžeš ji mít, ale za všechno se platí. Ale nemáš na ni náhodou trochu chuť? Jak se ta sladká, cukrem nasátá hmota rozpouští na tvém...“

„Nech toho, když o tom mluvíš, mám plnou pusku slin.“

„Jo!“ zasmál se zase had, „jsem zlej.“

Vylezli na příď, kde foukal pořádný vítr. Akvin se držel zábradlí a had se po něm začal plazit nahoru, až si uložil hranatou hlavičku poblíž Akvina.

Akvin měl konečně chvíli možnost pořádně si ho prohlédnout. Měl zvláštní duhové zbarvení, které se dost

často měnilo. Od růžové až po brčálově zelenou. Hlavička měla trojúhelníkový tvar, jako mají zmije. Z tlamy mu po stranách trčely dva dlouhé jedové zuby.

„Bude to pár minut trvat, než budeme venku,“ zavrnl had, „tenhle prostor je takové bezpečné místo. Démoni sem moc nechodí. Vlastně ani mrtváci, prostě nikdo.“

„Démoni?“ zvedl Akvin obočí.

„Jasan, démoni, to jsou prevíti. Pozor na ně, chlape, neber si od nich nic, nedávej jim nic, nemluv s nima a vůbec, radši se od nich drž dál. Jejich jediným cílem je nás dostat, chlapče. Chtějí to, co jsme. Chtějí duši. Hehe, výhoda je, že voba nás možná nečapnou, co říkáš?“

„Jak se dostanu ven?“ řekl Akvin a byl opravdu vyděšený, unavený a chtělo se mu plakat.

„Jo, borče, většina mrtváků i démonů nad tím dumá. Skutečnost je ale taková, že ty sem nepatříš, zato oni jo. Sféry mají tendenci zbavovat se věcí, co nejsou jejich a držet tu věci, co jejich jsou. Blbý je, že nevím, jak dlouho jim bude trvat, než jim to dojde.“

Zatím se drž, za chvíli jsme venku z úkrytu.“

Pak v záplavě zvuku namáhaného a drceného dřeva o skalní stěny zmizela jeskyně, zmizela i loď. Akvin stál na cestě dlážděné bílým kamenem někde mezi oblaky. Místo zdí byla mračna, která se velkou rychlostí řítily podél kamenného chodníku. Rudé paprsky zapadajícího slunce dodávaly okolí tajemnou, ale zároveň krásnou a romantickou atmosféru.

Cesta vedla stále rovně, kde se v nekonečnu zmenšila v tenkou čáru. Nebyl tu žádný obzor, za kterým by se mohla ztratit. Po stranách byla spousta odboček a občas dveře. Některé byly bílé a holé. Jiné barevné či zdobené, a to jak stříbrem, tak zlatem či drahými kameny.

„Takže dobře poslouvej,“ ozvalo se od Akvinových bot, „s nikým kromě mě nemluv, v žádném případě nevlez do žádnéjch z těch dvěř a nespadni dolů.“

„Kam zmizela tvá loď?“ vzpomněl si Akvin.

„Čert vem loď,“ zasyčel had, „ale to bys mi mohl trochu poponýst. Tak co? Uneseš malýho jedáčka hadáčka?“

„Vždycky jsem se hadů štilil,“ zkusil to Akvin.

„Nejsi nic jinýho než lhář,“ sykl had, „jsem část tebe, vždycky v tobě bylo hódně moc z hada, tak si toho nech a trochu mi pomoz, hernek.“

Když Akvin neměl další argument, pomohl hadovi nahoru. Ten se mu svinul kolem ramen. „Moc nehopsej,“ podotknul a uložil si hlavu až příliš blízko Akvinova krku. Pomalu vykročili po nekonečné cestě vedoucí napříč sférami.

*

„Čekal jsem, že to bude... však víš, zábavnější,“ podotkl Akvin po čase, který mohl být jakýkoliv, ale on odhadoval tak hodinu od opuštění lodi.

„Vono se neboj,“ odpověděl mu had, který zatím zaujal pohodlnější pozici tak, že přední část těla obtočil kolem Akvinovy paže, „až to začne bejt zábavný, pak si budeš přát, aby ta nuda trvala věky. To mi věř.“

„Hmm,“ zabručel Akvin, „ale stejně, co to tedy vlastně jsou sféry?“

„Zas mě zkoušíš, co? No dobrá, zkusím to vobjasnit. Sféry jsou místem, který obaluje každej svět. Je to svět za světem. Místo, kam odcházejí mrtváci, jako mrtvý duše vás z materiální, a místo, které poskytuje světu energii. Jo, celá Attarmie by se bez sfér po... sesypala, tak je to. Helejdse, čarodějové sem lezou a berou si energii pro ty svý kouzla. Stejně tak sem polezeš brzy i ty, jen se neboj.“

Procházel kolem velké černé brány. Po cestě už potkali brány větší, ale tahle vypadala obzvlášť zlověstně. Lebka nějakého obřího skotu visela někde vysoko nad Akvinovou hlavou a shlížela na cestu pod sebou. Efekt hrůzy zdůraz-

ňovalo mohutné klepadlo a rudé ornamenty na černém dřevě. Akvin se otrásl, ale odvrátil zrak a dál poslouchal svého průvodce. Možná proto si nevšiml, že brána nebyla úplně zavřená.

„Pak jsou tu theurgové. Neberou si jen energii, ale taky občas duše. Spíš se snaží jednat jak se sférama, tak s démonama. Vono tu teda nejsou jen démoni, občas tu theurgové hledají i mrtváky, nebo cesty jinam. Třeba do elementálních sfér, nebo do meziprostoru, často jsou samozřejmě rádi, že najdou cestu zpátky do materiální. Ono to nebejvá tak snadný, jak asi sám vidíš. Ale hele, potkat theurga bejvá radost, ale nesmíš se ho na nic ptát, páč to pak většinou nestíháš ani věču, ani snídani druhej den. Jsou totiž děsně ukecaní, hej! Co to bylo?“

Ozval se totiž zvuk, jako když někdo rozlomí uschlý kus dřeva. Pak tiché čvachtnutí a to všechno za nimi. Přímo za nimi.

Akvin se pomalu a opatrně otočil. Hleděl do tváří bytosti, kterou nemohl stvořit žádný rozumně uvažující bůh, nebo ani všemocná matka příroda. Tohle byl netvor v pravém významu toho slova. Potvora měla čtyři dlouhé tenké krky a každý byl zakončen hlavou připomínající karikatury na hlavy člověka. Jedna měla tváře jakoby posunuté o několik centimetrů vpravo od zbytku obličeje. Další měla jen jedno oko a mohutné tesáky místo zubů. Třetí zase měla místo očí šlehající plameny a poslední byla asi nejděsivější, protože vypadala jako krásná mladá žena, jen na tom ohyzdném krku a po boku takových sousedů. Krky končily na velikém těle, které bylo tak vyhublé, že černou šupinatou kůži, která monstrum pokrývala, jasně vrásnilo množství kostí vyrůstajících z temných hlubin tohoto tvora. Sedm medvědích tlap bylo zakončených ostrými drápy a měly asi sloužit jako ruce. Čtyři nohy byly člankovité a velmi podobné hmyzím. Vrcholem byl ocas, jakoby hadí a rozeklaný vedví, přičemž každá půlka si

pravděpodobně žila svým vlastním životem.

Tvor slintal a odkapával z něj černý sliz. Hlavy mlaskaly, kromě té ženy, která upírala na Akvina prosebný pohled. Pak k jeho zděšení promluvila: „Pomoz mi, Akvine! Je mi taková zima, pojď mě zahřát. Ukaž, že jsi hrdina a pomoz mi!“

Akvin stál jako zkamenělý.

„Tak chlape, tohle jsme neprobírali,“ syčel mu had do ucha, „teď musíme vzít nohy na ramena a to jako že hodně rychle.“

Akvin nic.

Démon se začal přibližovat a hlava ženy pořád mluvila: „Jsi tak krásný a mocný. Bude z tebe velký čaroděj. Zahřej mě, pomoz mi!“

„Do hajzlu, hejbej se, ty malej skřete!“ syčel had.

Už byl cítit i pach té potvory. Smrděla jako zkažená vejce. Nebo jako močůvka. V podstatě každý z ní asi vždy cítil to, co mu bylo nejméně příjemné.

„Tak už se hejbej, zatraceně!“ zasyčel had a svou hlavou praštil Akvina do čela.

Ten se probral z omámení a rozběhl se jako o život. V podstatě běžel o život.

*

Akvin utíkal nekonečnou cestou a často odbočoval, aby zmátl pronásledovatele. Nikdy nevstoupil do žádných dveří. Had mu křečovitě svíral ruku a díval se střídavě dopředu dozadu, Akvinovi přes rameno. Vpřed, aby mohl chlapci radit kudy běžet, a vzad, aby věděl, jak moc se nestvůra přibližuje.

„Teď doprava a dělej!“ zasyčel had. Běželi už zhruba deset minut a potvora jim byla pořád v patách.

„Co... to... zatraceně... je?“ supěl Akvin a prudce zabočil vpravo. Další nekonečná bílá cesta vedla daleko a ztrá-

cela se v mracích.

„To je jeden z Hledačů. Jsou to démoni, kteří likvidují, na co přijdou. Teď po třech křižovatkách prudce vlevo a dělej!“

„Říkal jsi...že když...se jim sám nevydám...tak mě nedostanou!“

„Lhal jsem. U všech bohů, pospěš si, nebo je po nás obou!“

Jedna, dvě, třetí křižovatka. Smyk a odbočka vlevo. Další cesta, další sprint.

„Budeme muset zkusit... nějaký ty dveře,“ zařval Akvin, sotva popadající dech, „nebo nás... ten prevít dožene.“

„To se nesmí stát! Dobře, nech mi chvíli.“

Akvin běžel. Dovolil si jedno rychlé ohlédnutí přes rameno a viděl čtvero hlav, jak se vyklání na křižovatce, každá na jinou stranu. Pak se objevila celá potvora, srovnala krok s novou trasou a neomylně se vyřítila vpřed. Na rovince byla rychlejší. Daleko rychlejší.

„Ok!“ ozval se had, „Teď vpravo a pak hned druhé dveře doleva!“

„Tak jo!“ odpověděl Akvin a vyrazil. Do tohohle běhu dal všechno.

Rychlá zatáčka vpravo a sprint k druhým dveřím po levé straně. Prudce trhl a dveře se otevřely. Zabouchl je za sebou.

*

Stáli na malém nádvoří. Okolní prázdnota nebyla vidět, protože nádvoří bylo obklopené vysokými hradbami z šedého kamení. Po nich kráčeli vysocí průsvitní strážníci s píkami na ramenou. Celé nádvoří zalévalo rudé slunce.

„Co teď?“ sykl Akvin.

„Teď? Kamkoliv, hlavně pryč od těch dveří!“

Akvin se opět rozhlédl, kromě hradeb, na které vedlo

osmero schodišť, zde bylo jen několik míst, kam zmizet. Stáj, plná sena, ale žádní koně. Dvoje dveře, vedoucí někam do nitra pevnosti těch neviditelných stráží. A něco, co vypadalo jako trhovecký krámk v Sarakeshi.

Akvin zamířil do stáje. Skočil za hromadu sena a tiše dýchal.

„Bude to dobrý, ta potvora si nás nevšimne,“ zasyčel had.

Vstupní dveře, které zvenku vypadaly jako obyčejné dubové dveře, ale odsud jako velká brána se otevřely. Pod branou se protáhla hlava s jedním okem a obřími zuby. Rozhlédla se po nádvoří a pak zmizela za branou.

Ta zapadla na své místo.

Akvin zhluboka vydechl.

„To nebylo špatné,“ ozval se hlas příliš blízko na to, aby si Akvin mohl myslet, že vyřčená slova nepatří jemu. Hlas pokračoval: „Řekl bych skoro velkolepé.“

Akvin vyhlédl zpoza kupy sena. Na nádvoří stál, *bohové buďte požehnáni*, Kerga. Akvinův otec.

„Tati!“ zakřičel Akvin a rozběhl se ke Kergovi. Seno nesené, bezpečí nebezpečí, v náručí postaršího dřevorubce bude všechno v pořádku.

„Ty malej idiote!“ zasyčelo mu do ucha. „To není on! To je démon! Chápeš to, ty nedouku? To je vládce pevností! Nechoď k němu!“

Ale Akvin měl konečně po hodinách strádání pocit, že až se schoulí do náruče Kergy, bude opět v bezpečí a vše bude v pořádku.

„Jen pojď, chlapče,“ pobízel ho Kerga, „pojď k tátovi.“

Chybělo několik metrů. Had škrtil Akvinovi ruku až zbělela.

Akvin se zastavil, ne víc než dva metry od Kergy.

„Jsi můj táta?“ zeptal se.

Kerga zavrtěl hlavou. „Zatraceně, chlapče, to víš, že jsem. Kdo bych asi byl?“

„Nevím,“ odpověděl Akvin. Začínal mít pocit, že něco není v pořádku. A ani ne kvůli hadovi na ruce, ale kvůli pohledu toho muže. Byly to sice oči jeho otce, ale za nimi hořel neumírající a věčně hladový plamen.

„No tak už toho nech,“ zamumlal Kerga, „pojď ke mně. Vše bude v pořádku.“

Akvin nebyl hloupý. Dalo by se říci, že na osmileté dítě byl geniální, ale teď všechna jeho inteligence selhala. Udělal poslední tři kroky, které ho dělily od jeho otce.

*

„Mám tě, spratku!“ ozval se hluboký ohlušující smích, který otrásl pevností. Otec, kterého Akvin před chvílí objímal, se změnil v obrovskou poloprůsvitnou postavu. Byla to postava válečníka. Mohutné svaly, skrze které prosvítaly okolní stěny.

Akvin zaječel.

„Neboj se,“ zaševalil démon, téměř konejšivě, „budeme si spolu dlouho, možná věčně hrát,“ zasmál se temným a hlubokým hlasem. „Bude tě to bavit,“ zařval. „Dobrá, možná ne z počátku, ale pak si zvykneš.“

„Hej! Jestli ho chceš,“ ozvalo se k smrti vyděšenému Akvinovi na rameni zasyčení, „budeš si muset nejprve poradit se mnou!“

„S tebou?“ démon se opět zasmál. „Myslím, že s tebou se budu bavit podobně jako s tvým capartem!“

Had vystřelil jako blesk. Zuby se zaleskly v narudlé barvě zapadajícího slunce a neomylně mířily k cíli. Těsně u svého průsvitného krku démon hada chytil. Přesně za hlavičkou.

„Chceš si hrát?“ zasyčel na hada a Akvin se roztrásl ještě víc. „Můžeme!“

Démon začal palcem hadovi tlačit na krk a Akvin měl pocit, jako by se jemu samotnému někdo snažil utrhnout

hlavu. Cítil to samé, co had. Začalo to bolestí v páteři, která stoupla do hlavy se silou mudgarské flotily. Bolest vystřelovala z čela, týlu, ale i ze zad a Akvin očekával, že každou chvíli omdlí. Modlil se, aby, když se tak stane, se už nikdy neprobudil.

„Pusť ho!“

Ten zvuk zněl tak vzdáleně a přitom tak blízko.

„Další hračka?“ otázal se démon, ale přece jen povolil stisk, kterým ničil hada a zároveň Akvina. Had se vysmekl a rychle se svinul Akvinovi na ramenu.

„Ty si chceš hrát?“ ozval se znovu ten nový hlas.

„Nic jiného od života ani neočekávám,“ zahučel démon.

Pak se objevila bílá záře, která Akvina na okamžik oslepila a démon zařval bolestí. Akvin slyšel, jak z hradeb přibíhají strážé.

„Poběž, chlapče!“ ozval se opět ten hlas. „Poběž k bráně. Dostanu tě odsud!“

„Nesmíš mě opustit!“ zařval démon. „Jsi můj! Můj!“

„Neposlouchej ho, hochu! Pojď!“

A Akvin se rozběhl za zvukem toho hlasu.

Ucítil pevnou, ale hlavně teplou ruku, která ho chytla za zápěstí, a nechal se vést. Ať už to bylo kamkoliv.

*

Když se bílá mlha začínala rozpouštět, doufal Akvin, že uvidí les a strom, který se skácel tak podivným způsobem. Bohužel, viděl před sebou opět nekonečnou cestu z bílého kamení s miliardou odboček oběma směry. Kromě hada, který byl stále pevně přitisknut k Akvinově paži, s ním byl ještě někdo, kdo ho držel za zápěstí.

Byl to muž. Attarmijec. Měl na sobě černé roucho a dlouhé rovné hnědé vlasy mu k hlavě připínala stříbrná korunka. Byl štíhlý a měl kostnatou, ale přátelskou tvář. Věkem asi přesahoval Akvinova otce, ale ne o mnoho.

Mohlo mu být čtyřicet, možná padesát let.

„Co dělá takový usmrkanec ve sférách, chlapče?“ otázal se cizinec a zachránce.

„Ztratil se,“ zasyčel za něj had, „rozhodně díky za záchranu. Nebejt tebe, ó mocný theurgu, byli bysme už určitě nakrájený na nudličky.“

„Neptal jsem se tebe, kreaturo,“ odpověděl odměřeně cizinec, „ale tady chlapce. Tak povídej.“

„Já,“ zkusil Akvin, ale lámal se mu hlas. Chtělo se mu plakat, jako nikdy v životě, „já se ztratil.“

A bylo to venku. Akvin se zhroutil na bílou stezku a brečel. Jeho vyděšení, spojené se steskem a neštěstím, které ho tu potkalo, způsobilo dlouhé návaly pláče. Slzy dopadaly na dláždění. Theurg tiše čekal.

Ačkoliv Akvin nepřestával, po chvíli ho opět uchopil za zápěstí a postavil ho na nohy. „Tak, chlapče,“ promluvil tiše a konejšivě, jak jen uměl, „teď tě vrátíme domů.“

Vedl ho a Akvin následoval.

*

Ten pocit se objevil náhle a naprosto nečekaně. Bylo to volání a zároveň vykazování. Spolu s nekonečným přáním odejít se objevilo také přání zůstat. Nebyly to žádné dveře, ani brána. Žádná odbočka. Přišlo to uprostřed cesty a bylo to neúprosné.

„Myslím, že budu muset jít,“ ozval se Akvin.

„Konečně,“ usmál se na něj theurg, „je to příjemné, když víš a cítíš, že tě sféry hodí zpět. Jsem tu sice jako doma, ale tohle volání, to se zkrátka neodmítá.“

„Takže to je konec?“ ozval se had.

„Je mi to líto,“ usmál se na něj Akvin, který náhle překypoval štěstím. Teď byl v bezpečí, cítil to.

„Pilně studuj,“ syčel had, „už mi to tu nebaví, chci tam k vám. Takže hned, jak to budeš umět, očekávám, že bu-

du povolán, abych ti věrně sloužil ve velké a přenádherné materiální sféře.“

„Určitě si tě zavolám,“ opověděl mu upřímně Akvin, „jsi zatím můj jediný přítel. Pane theurgu, ještě jsem vám nepoděkoval.“

„To nestálo za řeč, chlapče,“ odpověděl muž v černém, „určitě se ještě shledáme.“

„Doufám,“ odpověděl Akvin a pocit, že se mu nikam nechce, byl najednou daleko silnější, ale přesto se nedokázal ani zdaleka vyrovnat pocitu, že chce být doma. Ve srubu. U táty. Blízko lesa. Hrát na píšťalu a kácet stromy.

„Tak jo, hochu,“ rozloučil se had, „a jak říkám, nezapomeň na mě a brzy se zas uvidíme. Tak zatím!“

A Akvin se propadl. Na dlouhý čas naposled.